

κεκρυμμένοι, ἴσαι, καὶ καθαρῶς ἀντιδρῶσαι ἢ μίαν ἐπὶ τῆς ἐτέρας.

Εἰς τὰς κλιματικὰς αἰτίας τὰς τροποποιούσας καὶ καθιστώσας ἀνωγέλους τὰς ὥρας τῶν εὐκράτων κλιμάτων, δεόν νὰ προσθέσωμεν καὶ ἄλλας, διακριτέας εἰς ἐμμόρους καὶ τυχαίας. Αἱ πρῶται παρίστανται διὰ τῆς ὑψώσεως ἢ τῆς ταπεινώσεως τῆς φύσεως, τοῦ σχήματος, τῆς ἀνατολικότητος καὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἐδάφους, τῆς ἀπομακρόνσεως ἢ τῆς προσεγγίσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν θάλασσών, ἐν ἐνὶ λόγῳ διὰ παντὸς τοῦ ἐκ συνθήκης καλουμένου γαιωλογικαὶ περιστάσεις. Αἱ δεύτεραι εἰσὶν αἱ ἀκρασίαι, τούτέστιν πᾶν ὅ,τι πρέχει μαρτὴν συνήθη, ἢ ἀσυνήθη εἰς τὸ κλίμα, ἕξιν ἢ τρόπον ἰδιόζοντα. Ὑπάρχει ἀκρασία, προσθέτει ὁ Διδάκτωρ Φύστερος, ὅταν λ. γ. ὁ χειμὼν εἶναι ἥττον ψυχρὸς τοῦ συνήθους, ἢ ἡπία τοῦ αἰέρος θερμῆς ἀκρασίας πρόωρος· οἱ ἰσχυροὶ πάγοι καὶ αἱ ἀναλύσεις αὐτῶν αἰφνίδιοι. Ἐν τοιαύταις ἀκρασίαις καὶ τοιαύταις ἀσυνήθεσι καὶ μᾶλλον ἢ ἥττον διαρκοῦσιν ἀτμοσφαιρικαῖς καταστάσεσιν, ὁ λαὸς λέγει ὅτι οἱ καιροὶ μετεβλήθησαν, τὰ

κλίματα κατέστησαν πολὺ διάφορα, ἂν καὶ ἀληθῶς τὰ στοιχεῖα μένουσι τὰ αὐτά.

Τὰ παρατηρούμενα εἰς τὰ εὐκράτα κλίματα νοσήματα εἰσὶ, τὸν μὲν χειμῶνα αἱ παντοῖαι φλεγμοναί, τὸ δὲ ἔαρ οἱ κατάρροι, τὸ δὲ θέρος αἱ γαστρίτιδες, γαστροεντερίτιδες, ἡπατίτιδες, διάρροιαί, δυσεντερίαι, σπαραδικὴ χολέρα, καὶ συνεπεία τῶν νόσων τούτων ἢ τῆς μεγάλης θερμότητος, φλεγμοναί τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν μηνίγγων. Τέλος τὸ φθινόπωρον παρατηροῦνται, ὥσπερ καὶ τὸ ἔαρ, ἐνεκ τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ εὐμεταβλήτου τὰς ὥρας, κατάρροι καὶ νόσοι ἐπιπλεκόμεναι ἢ ἀπολήγουσαι μετ' ἀδυναμικῶν ἢ νευρικῶν συμπτωμάτων.

Ἐν Ἀγρινίῳ, τὴν 10 Αὐγούστου 1856.

Ι. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ.

ΒΟΥΣ ΘΙΒΕΤΗΣ.

—000—

Τὸ ζῶον οὗτινος παρατίθεται ἡ εἰκὼν, εἰς εἶδος βοῦς λίαν περιέργου, διότι διαφέρει πολὺ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορτὴν πάντων τῶν ἄλλων· ἔχει μακρὰς, πυκνάς, λαίνας καὶ λεπτάς τρίχας καλυπτούσας ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, καὶ καταπιπτούσας μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ὥς ὅμοιάζουσι μᾶλλον κροσσούς μετὰξῆς ἢ ἔρια. Ἐτερον ἀλλόκοτον διακριτικὸν αὐτοῦ σημεῖον εἶναι τὸ ἐπὶ τῶν ὠμῶν αὐτοῦ κύφωμα, ὅμοιον τῷ τῆς καμήλου, πέραν τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι πυκνοὶ κροσσοὶ ἐρίου· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχει ἕτερον μικρὸν φανοειδὲς κύφωμα. Ἡ οὐρά αὐτοῦ, ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ λευκή, ἂν καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα εἶναι μέλαν, ὁμοιά-

ζει τὴν τοῦ ἵππου· εἶναι δὲ πυκνοτέρα καὶ στιλπνοτέρα ταύτης καὶ κατάρρει μέχρι ποδῶν. Τὸ ζῶον τοῦτο γεννᾶται εἰς τὴν Θιβέτην, καὶ ζῇ συνήθως εἰς τὰ ψυχρότερα μέρη, ὡς μᾶλλον κατάλληλα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ θερμὴν αὐτοῦ μελωτήν· εὐρεστέται δὲ κυρίως εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ὅπου νήχεται καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν. Ὁ βοῦς τῆς Θιβέτης εἶναι φύσει ἄγριος, μελαγχολικός, ἀνήσυχος καὶ δυσανάγωγος· ἐκτιθασσέσθαι δυσκόλως, καὶ τούτου γινόμενου, μόλις ὑποφέρει ἐπὶ τοῦ σώματός του τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του. Πρὸς δὲ τοὺς ξένους οὐ μόνον εἶναι ὅλως ἀπρόσιτος, ἀλλ' ἐρεθίζεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου αὐτῶν κινήματος. Ὅλα